

прибиратъ въ долния и въ зимника. Манастирътъ гори. Нови предложения да се предадатъ. Въ отговоръ, тръбата на юнацитѣ свири сборъ, знамето се изгаря, да не падне въ погански ржце и всички тръгватъ за последенъ щурмъ... На 10 май отъ манастира и дружината оставатъ само димящи стени, и сто и четиредесетъ насѣчени трупа... А на 17 май, предъ турския съдъ въ Търново, Бѣлочерковския бунтовникъ и поетъ, съ белезици на ржце, въ едно трагично, експромтно четверостишие, съчинено на турски, разказва простата история на своя животъ и на ония, които сж тръгнали съ него: „Пушка на рамо турнахъ — Дрѣновския манастиръ намѣрихъ...—Правда да търся излѣзохъ — Вжжето на врата си хвърлихъ...“ Вжжето, наистина, е било вече на врата му. На следния день, съ пѣсень на устни, той отива на бесилото...

Седимъ съ отецъ игумена въ малката стая и приемъ липовъ чай. Дрезгавината, студена и влажна, се събира въ усойтѣ и влиза презъ решетеститѣ прозорци. Джамалтъ бумти насреща.